

як виявилось, засвідчує і негативні тенденції мовного розвитку, що стосуються лібералізації мовних норм, існування варіантів орфографії, експансія ненормативної лексики.

Необхідною умовою утвердження української мови як державної і перетворення її в повновартісний засіб комунікацій в суспільстві, духовно-консолідуючий фактор українського народу виступає соціально-економічне процвітання держави - основа формування національної гідності, національно-мовної свідомості.

Ці та інші аспекти мовного життя в суверенній Україні за останні десятиліття виступають темою постійних обговорень, дискусій представниками громадськості різнополюсної політичної орієнтації, що свідчить про інформаційну відкритість, лібералізм, західну (чи, навпаки, євразійську) орієнтацію. Саме з антиколоніальних позицій зазнав критики нині чинний правопис, який виявився невідповідним вимогам часу. Процес деколонізації і глобалізації - розвитку тісних культурно-економічних взаємовідносин між народами веде й «до розширення кількості нації української мови за рахунок напівмовних і російськомовних українців».

ГРОМАДЯНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО І ЙОГО ВПЛИВ НА ДЕМОКРАТИЧНІ ЗМІНИ

Пилипчинець О.В., помічник-консультант народного депутата України

«Революція гідності), яка призвела до значних змін в Україні мала багато підґрунть: громадяни вимагали тіснішої інтеграції до Європейського Союзу, обмеження впливу Росії у внутрішні справи України, усунення від влади неефективного та корумпованого уряду на чолі з Віктором Януковичем. Але головною їх вимогою було жити в країні де панує верховенство права та демократія.

Таке прагнення є зрозумілим, оскільки демократичні країни є звичай більш у спішними і про цвітаючими, ані ж кр айні з авторитарним і режимами.

Проте повалити авторитаризм легше ніж замінити його відповідальною, демократичною і компетентною владою. Доволі часто новий уряд не здатен дати відповіді на виклики, які постають перед країною, і в підсумку, громадяни опиняються ще в гіршому становищі, ані ж до революційних змін. Така доля спіткала Україну після «Помаранчевої революції», Єгипет, Туніс, Лівію після «Арабської весни». Віра в демократію і демократичні цінності спалахує в моменти тріумфу, як це було в Києві, або ж Каїрі, але потім через численні помилки нової влади, цей запал неминуче згасає.

Тож, ці процеси ставлять перед нами нериторичне питання: чи не є кращими зразками для розвитку ті країни, які очолює сильний лідер необтяжений тягарем дієвих демократичних інститутів? Приміром, Комуністична партія Китаю нівелювала монополію демократичних західних країн на сталий економічний прогрес. Представники цієї партії доводять, що їх модель державного управління, яка передбачає суворий контроль партії над всіма суспільно-політичними і економічними процесами в країні, а також просування до вищих керівних лав найбільш талановитих і здібних людей, є більш ефективною. ані ж налто чутлива до потрапляння в безвихіль

Відповідно ДО опитування американської соціологічної служби «Pew Research Center», проведеного у 2013 році, 85% громадян КНР задоволені тим напрямком, у якому рухається їх країна. У США цей показник становив лише 31%.

Ще одним яскравим прикладом можна вважати Сінгапур, який обмінює свободи на економічне зростання. Ця країна не маючи практично жодних природних ресурсів та по-суті передумов для становлення як незалежний суб'єкт міжнародного права, лише за кілька десятиліть спромоглася стати однією з найбільш конкурентоздатних та високотехнологічних країн світу.

Разом з тим, при більш детальному аналізі устрою авторитарних країн можна побачити, що еліта в них працює, переважно, над власним збагаченням. Відсутність системи стримувань і противаг, а також контролю з боку громадянського суспільства призводить до численних зловживань і неефективності при прийнятті суспільно важливих рішень. При цьому, рівень зростання економіки є викликом для уряду, оскільки його легітимність на пряму залежить від економічних успіхів. Щодо Сінгапуру, то приклад цієї країни свідчить лише про наявність винятків з правила.

На нашу думку, однією з причин, яка перешкоджає розвитку демократії в країні, є надмірний акцент на виборах та ігнорування інших складових демократії. Повноваження влади повинні бути збалансовані забезпеченням індивідуальних прав та сильною системою громадянських інститутів, які б забезпечували самоорганізацію і формували базис реально функціонуючого суспільства на противагу і доповнення виконавчих структур держави. Діяльність таких інститутів посилює боротьбу з корупцією, забезпечує здійснення та захист прав і свобод людини і громадянина.

В цьому контексті, надзвичайно важливою є роль законодавця, до обов'язків якого входить підготовки та прийняття законів, які забезпечують потреби розвитку суспільства і держави в усіх сферах їх життєдіяльності. Тому ухвалення ЗУ «Про доступ до публічної інформації», а також розроблення за безпосередньої участі громадськості таких законопроектів як «Про свободу мирних зібрань», «Про люстрацію в Україні» є дуже важливим, але недостатнім досягненням.

На нашу думку, постала потреба в підготовці проекту закону під умовною назвою «Про громадський контроль над діяльністю держави». Складовою частиною такого законопроекту має бути належне забезпечення парламентського та позапарламентського контролю над діяльністю держави.

Серед суб'єктів такого контролю мають бути суспільно-політичні рухи, громадські правозахисні організації, інші об'єднання громадян. Головні ж структурні частини цієї глави мають становити статті, присвячені основам, предмету, правам і процедурі контролю громадських правозахисних організацій за діяльністю органів і посадовців державної виконавчої влади.

Свого часу французький дослідник Алексіс де Токвіль зазначив, що демократії завжди виглядають слабшими, а ніж вони є насправді,